

1
Autoreferat

1. Imię i nazwisko: Maciej Mazurek

adres zamieszkania:

nr tel.

adres e – mail:

2. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe:

Tytuł magistra sztuki w specjalności gra na wiolonczeli (z wynikiem bardzo dobrym z wyróżnieniem) uzyskany w Akademii Muzycznej im. I. J. Paderewskiego w Poznaniu, 27.06.1988

Kwalifikacje I stopnia w dziedzinie instrumentalistyka – wiolonczela, 20.11.1995

3. Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu:

1988 – 1989 - Akademia Muzyczna w Poznaniu na stanowisku asystenta - stażysty w katedrze instrumentów smyczkowych;

1988 – Orkiestra Kameralna Amadeus P. R. pod dyr. Agnieszki Duczmal na stanowisku solisty – kameralisty;

1988 – 1999 – Zespół Szkół Muzycznych nr 1 w Poznaniu na stanowisku nauczyciela gry na wiolonczeli;

1989 – 1996 - Akademia Muzyczna w Poznaniu na stanowisku asystenta;

1996 – 2005 - Akademia Muzyczna w Poznaniu na stanowisku adiunkta;

1999 – 2009 - Zespół Szkół Muzycznych nr 2 w Poznaniu – na stanowisku nauczyciela gry na wiolonczeli;

2004 – 2011 - Zespół Szkół Muzycznych im. F. Chopina w Pile na stanowisku nauczyciela gry na wiolonczeli;

2005 - Akademia Muzyczna w Poznaniu – na stanowisku adiunkta;

2009 - Zespół Szkół Muzycznych nr 1 w Poznaniu na stanowisku nauczyciela gry na wiolonczeli;

4. Wskazanie osiągnięcia wynikającego z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w dziedzinie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz. 595 ze zm.)

Płyta CD pt.

Beethoven – Boccherini – Shostakovich Sonatas

Wykonawcy:

Maciej Mazurek – wiolonczela

Krzysztof Sowiński – fortepian

Nagranie zrealizowano w Auli Akademii Muzycznej im. I. J. Paderewskiego w Poznaniu w 2005 roku.

Inżynier dźwięku – Zbigniew Kusiak

Wydawnictwo Akademii Muzycznej w Poznaniu

Płyta zawiera trzy sonaty na wiolonczelę i fortepian:

Ludwig van Beethoven – Sonata for Piano and Cello in G minor op. 5 nr 2

1. Adagio sostenuto e espressivo – attacca
2. Allegro molto piu tosto presto
3. Rondo. Allegro

Luigi Boccherini

– Sonata for Cello and Piano in A - major

1. Allegro moderato
2. Largo
3. Allegro

Dmitri Shostakovich – Sonata for Cello and Piano in D – minor op. 40

1. Allegro non troppo
2. Allegro
3. Largo
4. Allegro

W dorobku artystycznym obejmującym okres od uzyskania kwalifikacji I stopnia po dzień dzisiejszy posiadam wiele znaczących osiągnięć, które dotyczą wszystkich obszarów mojej działalności zawodowej. Należą do nich koncerty solowe i kameralne, koncerty oraz nagrania płytowe w ramach kwartetu „Wieniawski”, koncerty oraz nagrania płytowe i archiwalne z Orkiestrą Kameralną Amadeus P. R. pod dyr. Agnieszki Duczmal. Istotnym osiągnięciem artystycznym było również wielokrotne wykonanie jednego z największych dzieł kameralnych XX wieku – Kwartetu na koniec czasu Oliviera Messiana.

Jako najważniejsze osiągnięcie artystyczne wskazuję płytę nagrałą wspólnie z pianistą Krzysztofem Sowińskim zawierającą trzy sonaty: Beethovena, Boccheriniego oraz Szostakowicza. Nagranie to ma dla mnie szczególne znaczenie ponieważ jest reprezentatywne dla wielu nurtów mojej aktywności zawodowej:

- jest to kolejny projekt, który stanowi ważne ogniwo w procesie kształtowania i rozwoju mojej artystycznej osobowości. Umożliwił mi on zaprezentowanie szerokiego wachlarza umiejętności instrumentalnych w oparciu o zróżnicowany stylistycznie repertuar.

- płyta ta znakomicie wpisuje się również w nurt uprawiania przeze mnie kameralistyki. Zarejestrowane utwory – zwłaszcza sonata Beethovena (napisana na fortepian i wiolonczelę) i Szostakowicza determinowały mnie do podjęcia głębokiej analizy materiału melodycznego w celu ustalenia właściwych proporcji pomiędzy partiami wiolonczeli i fortepianu. Stworzenie planu tematycznego z uwzględnieniem wagi i znaczenia poszczególnych głosów stanowi w moim odczuciu element nadrzędny w procesie tworzenia logicznej konstrukcji kameralnego dzieła muzycznego.
- omawiane dzieło (płyta CD) pozostaje również w ścisłym związku z moją działalnością na polu dydaktyki. Sonaty Beethovena, Boccheriniego i Szostakowicza są ważnymi pozycjami w literaturze wiolonczelowej. Na przestrzeni wielu lat miałem okazje wielokrotnie pracować nad nimi jako pedagog. Przystępując do nagrania posiadałem już wiedzę i doświadczenie, które pozwoliło mi na zastosowanie optymalnych rozwiązań wykonawczych.

U podłoża powstania tej płyty leży moje zainteresowanie jednym z najważniejszych elementów gry na wiolonczeli – wibracją.

Dostępne źródła dotyczące gry na wiolonczeli traktują zagadnienie wibracji dość pobieżnie. Ich autorzy zwracają najczęściej uwagę na subiektywny charakter tego elementu techniki wykonawczej. Odnoszą się do wibracji w sposób ogólny, podkreślając przede wszystkim jej związek z kreacją dzieła muzycznego. Znamienny dla takiego traktowania wibracji jest cytat z książki Kazimierza Wiłkomirskiego pt. „Technika wiolonczelowa a zagadnienia wykonawcze”. Autor odnosi się do wibracji zaledwie w kilku zdaniach..... „jej rola polega na zabarwieniu i ożywieniu dźwięku, który otrzymuje dzięki niej charakter subiektywny, nasycony emocjonalnością. Tylko instrumentalista, który posiadał umiejętność i dyscyplinę cieniowania wibracji poprzez nieskończenie delikatne gradacje charakteru brzmienia, modulacje dźwięku i nastroju może stworzyć wspaniałą kreację dzieła muzycznego. Dla muzyka, który posiadał już umiejętność wydobywania czystego, intensywnego tonu, wibracja będzie tym czym dla malarza szeroka paleta wszystkich barw i odcieni”.

Wibracja w grze na wiolonczeli podlegała procesowi ewolucji, który dokonywał się równolegle z rozwojem tego instrumentu. Na przestrzeni kilku stuleci zmieniała ona swoją funkcję. Jeszcze w wieku XIX zalecano używania wibracji z umiarem i na niektórych tylko dźwiękach, podkreślając jej ozdobnikowy charakter. Współcześni wirtuozi wiolonczeli nadali wibracji szczególne znaczenie, traktując ją jako jeden z podstawowych środków muzycznej ekspresji. Stała się ona wykładnikiem emocjonalnej wrażliwości oraz świadomości estetycznej, które to elementy charakteryzują (różnicują) grę każdego artysty.

Dostrzegając indywidualny, subiektywny charakter wibracji, należy podkreślić konieczność poznania ogólnych zasad jej stosowania. Wiedza dotycząca techniki wydobywania wibracji, jej związku z rejestrem instrumentu oraz długością struny, błędów popełnianych przy jej stosowaniu etc. jest podstawą tzw. „rzemiosła instrumentalnego”. Najważniejsze wydaje się jednak określenie związku wibracji z ekspresją. W aspekcie wykonawczym istotą ekspresji jest brzmienie. Na

charakterystyczny „ton” instrumentalisty składają się, poza wymiernymi parametrami (wysokość, intensywność, czas trwania dźwięku), takie elementy jak: sposób rozpoczynania dźwięku, kończenia dźwięku, przechodzenia z jednego dźwięku na drugi (określane przez akustyków jako tzw. nieustalone stadia dźwięku) oraz przede wszystkim wibracja.

Tak więc aby określić rolę wibracji w grze na wiolonczeli należy podjąć - zagadnienie o znacznie szerszym znaczeniu - ekspresję.

Rozważania dotyczące funkcji ekspresji w kategorii muzyki stały się udziałem wielu teoretyków muzyki i filozofów. Dowodzą oni że rola ekspresji w muzyce podlega ciągłej ewolucji a pierwszoplanową rolę nadali jej dopiero twórcy epoki romantyzmu traktując ją (ekspresję) jako „podstawową i swoistą wartość estetyczną”. Również wielcy kompozytorzy na przestrzeni wieków podejmowali próbę określenia znaczenia ekspresji w muzyce. W swych przekonaniach byli dość jednomyślni. Wypowiedzi ich czołowych przedstawicieli przytacza Mieczysław Tomaszewski:

J. F. Rameau - „Jednym słowem - wyraz myśli, uczucia i afektów powinien być prawdziwym celem muzyki”

F. Chopin - „muzyka jest sztuką wyrażania poprzez dźwięki- myśli, doznań i uczuć”

R. Schumann - „ta muzyka, która operuje jedynie dźwiękiem a nie mową dla wyrażania stanów duszy-nie jest żadną muzyką”

F. Mendelssohn - „muzyka może dokładnie wyrazić wszelki odcień emocjonalny, ponieważ jest językiem uczuć”

Jednoznacznie na temat ekspresji w muzyce wypowiedział się Igor Strawiński - „dla ekspresji nie ma w muzyce miejsca”

Podsumowanie tychże wypowiedzi przez uczonych XX w. (filozofia i teoria sztuki) oraz ich indywidualne teorie potwierdziły jednak wagę i funkcję ekspresji w dziele muzycznym. Swoistym zwieńczeniem tych krótkich rozważań może być myśl jednego z najwspanialszych polskich kompozytorów Witolda Lutosławskiego:

„ ... nie ma ani jednego posunięcia, nawet najprostszego w muzyce, a więc nawet interwału rozumianego pionowo czy poziomo, czy rytmu, czy barwy, czy jakiegos najmniejszego choćby z elementów muzyki, który byłby obojętny z punktu widzenia ekspresji. Właściwie to tylko zawsze wiedziałem z całą pewnością i bardzo niewiele poza tym”.

Podjmując się realizacji płyty „Beethoven – Boccherini – Shostakovich Sonatas” miałem na celu przedstawienie własnej artystycznej wizji nagranych utworów.

Traktując wibrację jako podstawowe „narzędzie” służące kształtowaniu muzycznej ekspresji starałem się stworzyć kreacje pełne różnorodnego nastroju, kolorytu i charakteru. Zestawienie ze sobą utworów zróżnicowanych stylistycznie, zawierających odmienny ładunek emocjonalny pozwoliło mi na zaprezentowanie wszelkich odcieni wibracji. Jednocześnie dążyłem do tego by kształtowanie poprzez wibrację poszczególnego dźwięku, motywu czy całej frazy odbywało się w oparciu o kryteria wynikające z epoki w której powstały utwory, stylu kompozytorskiego ich twórców oraz obowiązującej tradycji wykonawczej.

Ludwig van Beethoven – kompozytor dwóch epok – klasycyzmu i romantyzmu napisał sonatę na fortepian i wiolonczelę g – moll op. 5 nr 2 w 1796 roku. Pomimo, że utwór powstał u schyłku I okresu twórczości łączy w sobie cechy właściwe ideom klasycznym i romantycznym. W części I odnajdujemy romantyczny tragizm, samo określenie tempa *Adagio sostenuto e espressivo* sugeruje zawarty w niej głęboki ładunek emocjonalny. Kolejne części *Allegro molto piu tasto presto* oraz *Rondo Allegro* wydają się być bardziej „klasyczne” choć elementy takie jak szeroki wolumen dynamiczny, nagłe sforzata, kontrasty oraz ogólny charakter melodyki przynależne są raczej przyszłej epoce. Wykonując tę sonatę starałem się za pomocą wszelkich środków a w szczególności vibracji oddać jej charakterystyczne cechy. Traktowałem vibrato jako środek do podkreślenia głębi poszczególnych akordów, uzyskania dramaturgii rytmów punktowanych, nadania lirycznemu frazom właściwego kształtu i śpiewności. Stosując odpowiedni rodzaj vibracji starałem się uzyskać lekkość niektórych motywów kontrapunktycznych oraz klasyczny, taneczny wdzięk fragmentów części II.

Muzyka Luigi Boccheriniego – kompozytora i wiolonczelisty reprezentuje styl typowy dla okresu klasycznego. Przejawia się to w dążeniu do symetrii budowy i równowagi brzmieniowej oraz wysunięciu na pierwszy plan czynnika melodycznego. Sonata A – dur na wiolonczelę i fortepian jest typowym przykładem jego twórczości. Jej skrajne części, utrzymane w szybkim tempie mają wirtuozowski charakter bazujący na lekkości, wdzięku i taneczności. Zastosowanie vibracji ogranicza się tu do podkreślania istotnych dla frazy nut, które występują najczęściej na mocnych częściach taktu oraz w zakończeniach myśli muzycznych. Nada je to muzyce pełnego gracji, eleganckiego charakteru. Pełna śpiewności część II – *Largo* pozwala wykonawcy operować techniką vibrato z dużą swobodą. Zadaniem artysty jest tutaj stworzenie nasyconej ciepłym i pięknym brzmieniem kreacji, która zabarwiona winna być delikatnie elementami patosu i afektacji.

Sonata na wiolonczelę i fortepian d – moll op. 40 Dymitra Szostakowicza powstała w 1934 roku. Utwór ten w pełni oddaje charakterystyczne cechy kształtującego się indywidualnego stylu kompozytora, na który znaczący wpływ miała sytuacja polityczna w Rosji oraz osobiste przeżycia twórcy. W I części sonaty odnaleźć możemy lirykę miłosnych uniesień będącą odzwierciedleniem burzliwego życia artysty, w II zaś taneczną prostotę nawiązującą do zasad socrealizmu. Powolną, elegijną część III interpretować można jako odzwierciedlenie codziennej udręki i cierpienia jakiego doznawał kompozytor. Część IV to groteskowy, ironiczny finał. Ten pełen różnorodnych uczuć utwór daje wykonawcy nieograniczone wręcz możliwości interpretacyjne. Zastosowanie wszelakich odcieni vibracji jest znakomitym środkiem do uzyskania całej palety muzycznych klimatów od obojętności po głęboki dramatyzm, od smutku do radości, od liryki i miłości do gniewu, żalu czy cierpienia. Intensywna vibracja pozwala zbudować ekstremalne kulminacje, natomiast zastosowanie techniki non vibrato we fragmencie (*Largo*) kończącym I część, wydatnie podkreśla jego mroczny, beznadziejny charakter.

Nagranie płyty pt. Beethoven – Boccherini – Shostakovich Sonatas dało mi olbrzymią radość i satysfakcję. Przedstawiłem na niej własną wizję trzech ważnych dla

literatury wiolonczelowej sonat. Podczas nagrania skupiałem się szczególnie na świadomym stosowaniu wibracji, aby podkreślić jej związek z kształtowaniem muzycznej ekspresji. Z perspektywy kilku lat (płyta ukazała się w 2007 r.) mogę stwierdzić, że większość zastosowanych rozwiązań spełnia moje wyobrażenia również dzisiaj.

5. Omówienie pozostałych osiągnięć naukowo – artystycznych.

Najważniejszym przejawem mojej działalności artystycznej jest obecnie kameralistyka. Zainteresowanie tą formą uprawiania muzyki ma swoje źródła w okresie studiów muzycznych w poznańskiej Akademii. Będąc członkiem kwartetu smyczkowego oraz tria fortepianowego miałem możliwość współpracować z wybitnymi specjalistami w tej dziedzinie- profesorami: B. Bryłą, M. Szwarem, W. Machmarem a przede wszystkim Jadwigą Kaliszewską. Prof. J. Kaliszewska, będąc jednym z głównych animatorów życia muzycznego naszej uczelni, zapraszała mnie wielokrotnie do udziału w koncertach z cyklu „Arcydzieła Kameralistyki”. Uczestnictwo w tych projektach artystycznych było okazją do poznania wielu wspaniałych utworów kameralnych. Wśród nich znalazło się również jedno z najwspanialszych dzieł XX wieku - „*Kwartet na koniec czasu*” O. Messian'a. Utwór ten, który stał się jedną z najważniejszych pozycji w moim repertuarze, miałem okazję wykonywać później wielokrotnie. Wspólnie ze skrzypaczką Ewelina Pachucką - Mazurek, klarncistą Pawłem Drobnikiem oraz pianistą Andrzejem Tatarskim wykonałem go w Paryżu, Brukseli, Poznaniu, Olsztynie. Najwyższy stopień trudności oraz głęboka treść pozamuzyczna tego utworu sprawiają, że każde jego wykonanie jest dla mnie wyjątkowym przeżyciem artystycznym. Mogę stwierdzić, że kwartet Messian'a pełni reprezentatywną funkcję w odniesieniu do moich zainteresowań wykonawczych.

Od 1998 r. jestem członkiem kwartetu „Wieniawski”, w skład którego wchodzi koncertmistrzowie Orkiestry Kameralnej „Amadeus” :

- Jarosław Żołnierczyk - I skrzypce,
- Mirosław Bocek – II skrzypce,
- Lech Bałaban – altówka.

Uczestnictwo w projektach artystycznych kwartetu smyczkowego jest dla mnie znakomitym uzupełnieniem prowadzonej do tej pory działalności. Współpraca z wysokiej klasy instrumentalistami inspiruje, pobudza mnie do poszukiwania i rozwijania indywidualnych pomysłów interpretacyjnych. To właśnie kompilacja czterech osobowości artystycznych funkcjonujących w ramach wspólnie ustalonych założeń jest istotą dobrego kwartetu. Wykorzystując doświadczenia wyniesione z *Amadeusa* takie jak jednolita artykulacja, intonacja, barwa, wspólne poczucie czasu staramy się nadawać naszym kreacjom indywidualny rys nieskrępowany ideą artystyczną dyrygenta oraz koniecznością gry w kilkusobowej grupie.

Zespół brał udział w liczących się festiwalach muzycznych, z których wymienić należy:

- Międzynarodowy Festiwal Muzyczny w Soroe (Dania);
- Dni Muzyki i Teatru w Poznaniu,
- Jesienna Kamerata w Kaliszu,
- Poznańska Wiosna Muzyczna (wielokrotny udział),
- Śląski Festiwal im. Ludwika van Beethovena,
- Letni Festiwal Muzyki Kameralnej w Lipsku,
- Festiwal Muzyki Kameralnej w Pałacu w Rybnej,
- Muzyczne Spotkania u Paderewskiego w Kąsnej,
- Festiwal Muzyki Karola Szymanowskiego w Zakopanem,
- Festiwal Muzyki Współczesnej we Wrocławiu,
- Festiwal Muzyki Kameralnej "PROBALTICA" w Grudziądzu,
- Festiwal Muzyki Kameralnej w Kościerzynie,
- Międzynarodowy Festiwal Muzyki Organowej i Kameralnej Drezdenko - Dobiegniew – Mierzęcín,
- Międzynarodowy Festiwal Muzyki Organowej i Kameralnej w Wolsztynie,
- Letni Festiwal Muzyczny „Muzyka i Architektura” w Toruniu,
- Międzynarodowy Festiwal Muzyki Organowej i Kameralnej w Kamieniu Pomorskim,
- Międzynarodowy Festiwal Muzyki Organowej w Szczecinie.

W 2000 r. „Wieniawski Kwartet” reprezentował Region Wielkopolski na Światowej Wystawie EXPO 2000 w Hannoverze.

W 2002 r. nasz kwartet wystąpił wspólnie z „Kwartetem Śląskim” wykonując dwa oktety: Gliera i Szostakowicza oraz podwójny kwartet Spohra.

Występowaliśmy również ze znanymi solistami M. Drewnowskim, A. Ratusińskim, J. Rappe, J. M. Fassardem (klarnet – Francja), B. Martinezem (klarnet – Francja), T. Wojnowiczem, profesorami Akademii Muzycznej w Poznaniu A. Tatarskim (fortepian), K. Sowińskim (fortepian), B. Dmochowską (fortepian), B. Bryłą (skrzypce), M. Bryłą (klawesyn), P. Drobnikiem (klarnet) oraz Ł. Kuropaczewskim (gitara).

Zainteresowanie zespołu muzyką XX i XXI wieku znajduje odzwierciedlenie w jego działalności nagraniowej. Kwartet posiada w swoim dorobku kilka płyt, których wydawcami są tak znane wytwórnie jak: DUX i NAXOS.

W 1999 r. wydana została pierwsza płyta kwartetu „Wieniawski”, na której znalazły się oba Kwartety smyczkowe Karola Szymanowskiego oraz IV Kwartet smyczkowy Grażyny Bacewicz. W 2002 r. na zamówienie Towarzystwa Muzycznego im. H. Wieniawskiego w Poznaniu zostały nagrane utwory Krzysztofa Meyera: Kwintet klarnetowy op. 66 (z Pawłem Drobnikiem – klarnet) oraz Kwintet fortepianowy op. 76 (z Andrzejem Tatarskim – fortepian). Kolejne płyty zespołu zawierają również utwory K. Meyera - tym razem kwartety smyczkowe:

- XI Kwartet smyczkowy op. 95, XII Kwartet smyczkowy op. 103 wyd. PROVIVA;

- XIII Kwartet smyczkowy op. 113 wyd. PROVIVA;
- V Kwartet smyczkowy op. 42, VI Kwartet smyczkowy op. 51, VIII Kwartet smyczkowy op. 67 wyd. NAXOS;
- IX Kwartet smyczkowy op. 74, XI Kwartet smyczkowy op. 95, XII Kwartet smyczkowy op. 103 wyd. NAXOS;
- VII Kwartet smyczkowy op. 65, X Kwartet smyczkowy op. 82, XIII Kwartet smyczkowy op. 113 wyd. NAXOS;
- w realizacji znajduje się kolejna płyta zawierająca kwartety K. Meyera – tym razem I, II, III i IV wyd. NAXOS;

W 11. 2007 r. wystąpiliśmy wspólnie z pianistą Marcinem Kawczyńskim w Akademii Muzycznej im. Grażyny i Kiejstuta Bacewiczów w Łodzi. W ramach Ogólnopolskiej Sesji Artystyczno – Naukowej „Twórczość Kameralna Johanna Brahmsa” wykonaliśmy Kwintet fortepianowy tegoż kompozytora. Nagranie koncertowe tego utworu ukazało się na płycie zawierającej najważniejsze wydarzenia z tej sesji.

Bezpośrednio po ukończeniu studiów podjąłem pracę w Orkiestrze Kameralnej „Amadeus” pod dyr. A. Duczmal. Jedną ze statutowych funkcji tego zespołu jest dokonywanie nagrań archiwalnych dla Polskiego Radia. Zakres repertuarowy tych projektów obejmuje przede wszystkim polską muzykę współczesną. Tak więc również na polu orkiestrowym poszerzam znajomość literatury, która daje mi możliwość niczym nie skrepowanych poszukiwań w zakresie wszystkich elementów interpretacji muzycznej.

Kolejnym istotnym aspektem gry w orkiestrze „Amadeus” jest możliwość kontaktu z wybitnymi artystami tj. M. Maisky, M. Argerich, I. Oistrakh, G. Sokołow, oraz występowania w najlepszych salach koncertowych na całym świecie.

Specyfika gry w orkiestrze kameralnej wiąże się z koniecznością utrzymywania wysokiej formy instrumentalnej. Będąc członkiem orkiestry „Amadeus” mam często okazję wykonywać partie o charakterze solowym. W utworach, w których występuje podział na dwie grupy wiolonczel realizuję odrębny drugi głos. Dotyczy to m. in. sektetów smyczkowych: P. Czajkowskiego *Souvenir de Florence*, J. Brahmsa, A. Brucknera, W. Korngolda, oktetu F. Mendelssohna. Utwory te wykonywałem wielokrotnie podczas koncertów. Zostały one również zapisane archiwalnie przez Polskie Radio, niektóre z nich ukazały się na wydawnictwach płytowych. Kilkakrotnie miałem okazję występować w roli prowadzącego grupę wiolonczel wykonując m. in. *Concerto grosso* E. Blocha, *Concerto grosso „La Folia”* F. Geminianiego, „Cztery pory roku” A. Piazzoli.

Doświadczenia zdobyte w orkiestrze są niezwykle przydatne w innych nurtach mojej działalności artystycznej a także pedagogicznej.

W zestawieniu koncertów z moim udziałem (tabela) uwzględniłem tylko najważniejsze, najbardziej spektakularne koncerty orkiestry „Amadeus”. Ogólne podsumowanie działalności tego zespołu znajduje się w oddzielnym dokumencie.

Uzupełnieniem gry w orkiestrze i kwartecie jest moje uczestnictwo w kameralnych i solowych projektach artystycznych. Współpraca z pianistą Krzysztofem Sowińskim, z którym wielokrotnie występowałem (towarzyszył mi również podczas pierwszego recitalu przewodowego) zaowocowała nagraniem płyty, wydanej przez Akademię Muzyczną w Poznaniu. Zawiera ona trzy sonaty na wiolonczelę i fortepian: Boccheriniego, Beethovena i Szostakowicza.

Podsumowując niniejszą autoprezentację chciałbym dodać, że mój kontakt z muzyką nie kończy się tylko na pracy zawodowej. Od 1989 r. jestem w związku małżeńskim ze skrzypaczką Ewelina Pachucką-Mazurek (obecnie dr hab.). Posiadamy dwoje dzieci, które kształcimy w kierunku muzycznym. Syn Adam gra na wiolonczeli, córka Marta na skrzypcach. Obydwoje prezentują już wysoki poziom instrumentalny, czego dowodem są najwyższe oceny, jakie otrzymują podczas występów i konkursów. Wszelkie osiągnięcia naszych dzieci dają nam ogromną radość i satysfakcję, tym bardziej, że staramy się aktywnie uczestniczyć w procesie ich kształcenia.

W przyszłości zamierzam kontynuować działalność w zakresie wszystkich wymienionych wyżej nurtów. W odniesieniu do nurtu wykonawczego będę zmierzał do intensyfikacji działań solistycznych oraz kameralnych – w ramach kwartetu, które w dużym stopniu dają możliwość realizowania własnych wizji artystycznych.

Maciej Kozłowski